

ПОЛІЦЕЙСЬКИЙ ДЕТЕКТИВ

КСЕНІЯ ЦИГАНЧУК

КУБИК РУБІКА

Харків
«ФОЛІО»
2020

Засновано на реальних подіях. Усі імена, дати та локації змінено. Додана авторська інтерпретація. Епізоди викликів патрульних описані на реальних подіях.

Харків. Субота, 14 вересня 2019 року. 08:31

Вуличний кіт кинувся під ноги, налякавши її мало не до смерті. Важко дихаючи й усе ще тримаючись за серце, жінка провела поглядом тварину, яка, не менш злякана, чимдуж віддалялася.

— Еще черного кота мне не хватало! — стиха сказала собі спересердя. — Откуда это он так убегает? — зацікавилася, хоч насправді прекрасно знала відповідь: кіт вибіг із двору її нового будинку, легко пролізши крізь поіржавілий кований паркан.

Очевидно, несподівана гостя ненароком потривожила його, коли спробувала відчинити скрипучу огорожу.

Жінка озирнулася і поглянула на старий особняк. Через зарості на подвір'ї він видавався ще похмурішим. Обдертий, занедбаний... Дім відчайдушно потребував ремонту. Чоловікові цей будинок припав до вподоби, і він відразу придбав його, коли ріелторка повідомила про зниження вартості. Двоповерховий, з високими стелями та напівовальними великими вікнами зверху. Ліпнину на фасаді та білі колони, що вивищувалися аж до даху, її чоловік вважав найголовнішими окрасами. А ще балкони, зроблені півколом і прикрашені білою балюстрадаю. По центру під дахом розмістилася величезна імітація гербу: два амури з обох боків, що немов стоять на захисті. Для поціновувачів старої архітектури — неймовірна краса.

І все б нічого, тільки їй тут страшенно не подобалося. Якась неприємна аура, чи що? Вона ніколи не почувала себе комфортно в будинках з історією. Ні, не тому, що вірить у привидів, якраз навпаки. Проте в цьому місці хтось довгий час мешкав, переживав найрізноманітніші події свого життя і, з великою імовірністю, колись хтось тут помер. А якщо саме тому цей будинок і вирішили продати?

Прихід сюди Дарія Миколаївна відтягувала стільки, скільки могла. Якщо точніше — майже два місяці. Чоловік купив будинок

і поїхав до Києва залагоджувати інші справи. Але скоро повернеться. Вона ж пообіцяла за його відсутності роздивитися й подумати про ремонт та дизайн. Сам він таким займатися не любив, а Дарія навпаки — двадцять років пропрацювала дизайнером і вважалася однією з кращих у місті. Тож кому, як не їй?

Час нарешті роздивитися нову власність.

Повз пройшов молодий хлопець, із цікавістю зиркнувши на нову господиню. Наскільки було відомо Дарії, приміщення довгий час стояло без господарів саме через надто високу ціну. Жінка провела незнайомця поглядом, ще раз роздивилася порожню вулицю: кілька житлових будинків у занедбаному стані, зо два в повністю розваленому. І це попри те, що територія майже в центрі. Пошукала поглядом kota: мов кризь землю провалився.

«Надо было хоть детей с собой взять», — несподівано спало на думку. Але ті солодко відсипалися після тижня ранкових університетських занять, тож насправді вона б ніколи не наважилася їх будити.

Скригнули ворота, і Дарія зайшла на територію. Увесь інший світ відразу залишився позаду: тут панувала неприродна тиша. Різкий вітер жбурнув в обличчя пил і рано опале листя. Прочистивши очі й відкашлявшись, знову роздивилася. Порожньо. Вночі їй погано спалося, та тільки зараз вона усвідомила: причина — небажання йти сюди. Знову серйозно подумалося, що варто було почекати, поки прокинуться діти. Тим паче, вони хотіли піти.

Асфальт на подвір'ї геть не пасував до старовинного будинку. Хіба тим, що теж давній і побитий. Зовсім поряд почувся шум, і вона різко зупинилася. Горобець на дереві. І ще один. Птахи кілька разів цвірінкнули й полетіли. Ці живі створіння зовсім не пасували мертвій тиші та якійсь моторошній атмосфері.

«И заросли эти нужно будет посрезать», — зазначила подумки.

Ще раз уважно роздивилася довкола, загорнулася сильніше в пальтечко (вітер сьогодні холодний, як ніколи) й рішуче попрямувала до входу. Ключ у замку знехотя повернувся, і вже за мить вона нарешті потрапила в нову оселю.

До цього вона була тут лише раз, коли вперше приїхала з чоловіком на оглядини. Ріелторка розповідала, коли був побудований будинок, проте Дарія пропустила цю інформацію повз вуха.

Яка різниця? Збудували давно — зрозуміло як Божий день. Дарія не належала до людей, яким таке цікаво. Найбільше її хвилювало те, скільки чоловік вклав у цю розвалюху. І скільки їм ще доведеться вкласти в ремонт.

У будинку пахло сирістю та пилом. А ще тут аж ніяк не було тепліше. Побиті вікна створювали сильний протяг, тож холод у приміщенні відчувався навіть сильніше. І попри «провітрювання» запах однаково був не з найкращих. На підлозі виявилось чимало сміття, серед якого навіть битий посуд. «Певно, його розбили, коли переїжджали. А пізніше ніхто навіть не потурбувався, аби прибрати».

Увімкнула світло. Воно відразу розлилося по усьому приміщенні, тьмяне, тому не дуже корисне. Роззираючись, проминула широкий темний коридор, який привів її до величезної вітальні. Праворуч зауважила сходи на другий поверх. «Всё по череді», — наказала собі, роздивляючись вітальню.

На деяких вікнах досі лишалися старі завіси, інші були без них, і саме завдяки ним до помешкання проникало бліде ранкове світло. Тут і досі лишалися меблі від попередніх господарів, вкриті білими простирадлами.

«Всё в мусор», — швидко вирішила, скривившись.

Дарія Миколаївна пройшла повз них, роздивляючись. Кілька разів випадково наступила на біте скло, подумки вилаялася.

З-під простирадл визирали ніжки стільців та столів. Її погляд зупинився на величезній софі, теж дбайливо захованій під старим сукном. Скільки років цим меблям?

Піднявся вітер, немилосердно вивертаючи старі запилені завіси на битих вікнах. Дарія Миколаївна злякалася, але швидко примусила себе опам'ятатися й зосередитися на приміщенні.

Від побаченого серце знову стислося, і вона вкотре подумки вилаяла чоловіка за його любов до антикваріату.

— Что за...

Жінка рішучим кроком обійшла диван, прямуючи до стіни, поряд з якою з-під простирадла визирало величезне дзеркало. Вона ніколи не бачила, щоб дзеркало ховали за чорною тканиною. Під ногою вкотре хряснуло сміття, та цього разу вона навіть не звернула увагу.

— О Господи! — єдине, що спромоглася
вигавити з себе, побачивши біля дивану
"сміття", на яке наступила
дорогою до дзеркала.

Рештки. Людського скелета.

— Странные люди здесь жили, — з відразу роздивившись дзеркало, жінка знову роззирнулася.

Тепер вона точно знала, яким стане її перший крок: викликати вантажників, аби прибрати всі зайві речі з цього будинку. Якщо точніше — викинути все.

— О Господи! — єдине, що спромоглася вичавити з себе, побачивши біля дивану «сміття», на яке наступила дорогою до дзеркала.

Рештки. Людського скелета.

* * *

Рівне. П'ятниця, 1 листопада 2019 року. 17:31

«Хай тобі! Довбаний ліфт!»

Скляр ще кілька разів натиснув на кнопку виклику, відтак покинув будь-яку надію й швидким кроком побіг із четвертого на перший.

— Доброго дня! — дідусь усміхнувся Єгорові, та слідак швидко оминув його, вдавши, що не почув.

Старий від прикрості скривився: неприємно, коли тебе так відверто ігнорують. Хіба він чимось заслужив? Зітхнув і продовжив своє сходження на восьмий. Воно давалося йому непросто: після перелому стегна він і досі шкутильгав, ледь волочачи за собою ліву ногу.

Тим часом Скляр нарешті дістався першого поверху. Перекинув сумку з речами з правої руки в ліву й вже потягнувся натискати кнопку відкриття дверей, як десь поряд почулося сердите «Няв!» У напівтемряві (хтось, як завжди, викрутив тут лампочку) Єгор роззирнувся, шукаючи очима Маркіза. Лиш слабке світло від маленького віконця у дверях давало можливість бодай щось бачити.

— Та де ти там? — гукнув після марної спроби помітити його.

— Няв! — вимогливий голос із темряви з боку підвалу.

— Йди сюди, я тебе чекати не буду. Я поспішаю, — нервово кинув погляд на годинник у смартфоні: запізнюється катастрофічно.

Знову протяжний капризний голос. Відтак тварина нарешті вийшла з темряви на тьмяне світло. Рудо-білий домашній кіт на савовигулі. Головний мешканець під'їзду. Скляр частенько зустрічав

Маркіза біля під'їзду. Його нявчання означало бажання зайти до будинку чи вийти. Деякі сусіди навіть завозили Маркіза ліфтом на рідний шостий поверх.

Кіт повільно побрів у бік слідчого, глянув на нього, неквапливо потягнувся.

— Б**дь, чувак! Давай швидше. Я запізнаюся на потяг.

Скляр нарешті натиснув на кнопку й відчинив двері, надаючи можливість тварині пройти першою. Та кіт не поспішав. Перед самим виходом він зупинився й сів, пильно роздивляючись Єгора.

— Няв!

— Б**дь, ти виходиш чи ні? — обурився поліцейський.

Залізни під'їзні двері відчинилися ширше — то з протилежного боку сусідка, восьмирічна дівчинка, потягнула їх на себе. Від несподіванки Єгор зробив крок назад. Дитина чомусь теж не поспішала. У своїй рожевій довгій куртці та сірій шапці з балабоном вона мала досить милий вигляд, та Скляр не надто любив дітей. Особливо маленьких.

— Проходиш? Чого чекаєш? — роздратовано поцікавився Єгор в неї.

«Стала в проході — не вийти».

Дівчинка не зрушила з місця. Лише мовчки з усмішкою подивлялася то на kota, то на Скляра. Єгор й сам зиркнув на тварину, проте нічого особливого не помітив. Перевів погляд на дівчинку: все ще роздивляється. Кіт тим часом нарешті підвівся й посунув до виходу. Дівчинка пропустила його, заскочила до будинку, знову з цікавістю глянула на слідчого знизу вверх і побігла до сходів.

— Чого ти на мене так дивилася? — не втримався від запитання поліцейський, одночасно притримуючи двері.

— Га? — дитина зупинилася посеред сходів, що вели на перший. — Ви обое дуже схожі. Я давно помітила, — низзала плечима й побігла далі.

Ліфт вона і не пробувала викликати.

— Б**дь, краще б не питав, — стиха вилаявся й нарешті вибіг із будинку.

Він відразу зрозумів, що мала на увазі мала. Як і кіт, слідчий теж був рудим. Навіть рудішим. Волосся на голові, руках, ногах,

вії, — усе насиченого рудого кольору. Єгор вже давно зник, що привертає увагу інших своєю зовнішністю.

Та з котом його ще ніколи не порівнювали.

На вулиці відразу відчулася осіння холоднеча. Єгор натягнув на голову каптур, водночас вищукуючи очима Кир'яха. Врешті помітив, як той махає йому рукою з машини, старенької білої Лади.

— Скільки можна спускатися з четвертого поверху? — своїм, як завжди, хриплим голосом спитав Женя Кир'ях. — Ще трохи й запізнимося.

— Ліфт знову не працює, — відмахнувся, сідаючи на задне сидіння. — І малі діти тиняються без діла зранку до вечора, — хитнув головою на знак привітання Олексію Войтюку — новому оперативнику, якого нещодавно перевели до Рівного з Костополя.

— Так канікули ж зараз, — пояснив Войтюк. — У мене Златка теж сидить вдома без діла. Батьки приглядають, поки ми з Танюшкою на роботі.

Єгор скривився, щойно Войтюк вимовив ім'я «Таня».

«Це ж треба. Досі переживає...» — помітив Кир'ях.

— Чого такий кислий? — оперативник дивився на Скляра з сидіння біля водія. Єгор знову лише відмахнувся. Женя з Олексієм непомітно презирнулися: нічого особливого, Єгор знову в поганому гуморі. Цілком звична річ.

Льоша завів автівку, і вже за мить поліцейські виїхали.

* * *

Рівне. П'ятниця, 1 листопада 2019 року. 19:05

Середнього зросту жінка шкутильгала в бік *Toyota Prius*. Зо два рази вона добряче зашпорталася, проте, як не дивно, втрималася на ногах. Щільніше загорнулася у куртку, і, не звертаючи уваги на інших перехожих, пришвидшила крок.

— Людка, — якось приречено констатувала Власта, сидячи у машині. Вона й досі не могла відігритися після попереднього виблику.

— Ага. Знову, — усміхнувся її напарник.

Патрульні презирнулася.